

Arrest

nr. 48 122 van 15 september 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X *alias* X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 22 juni 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 juni 2010 tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 juni 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE *loco* advocaat D. DUMERY en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 maart 2002 verklaart verzoeker van Russische nationaliteit onder de *alias* X, zich vluchteling.

Op 14 april 2005 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij verzoeker wordt erkend als vluchteling.

Op 30 juli 2009 wordt verzoeker opgesloten in de gevangenis te Brugge.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in juli/augustus 2009 is bekend geraakt dat verzoeker in realiteit X heet.

Op 2 september 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus.

Op 14 september 2009 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad bevestigt de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van 2 september 2009 en weigert de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker bij arrest nr. 32 296 van 30 september 2009.

Op 28 oktober 2009 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 3 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag voorzien van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 12 december 2009 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad. De Raad verwerpt dit beroep bij arrest nr. 38 128 van 3 februari 2010.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de beslissing van 3 december 2009 tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag wordt ingetrokken.

Op 17 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing tot weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 24 december 2009 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad. De Raad verwerpt dit beroep bij arrest nr. 38 918 van 19 februari 2010.

Op 5 januari 2010 veroordeelt de rechtbank van eerste aanleg te Brugge verzoeker tot een gevangenisstraf van achttien maanden en een geldboete van honderd euro.

Op 27 mei 2010 dient verzoeker een derde asielaanvraag in. Verzoeker is opgesloten in de gevangenis te Hasselt.

Op 2 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“Overwegende dat de betrokkene op 13 maart 2002 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing 'ontvankelijk' werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 7 mei 2002. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 14 april 2005 de betrokkene erkende. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 3 september 2009 een beslissing nam tot 'intrekking van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming'. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 30 september 2009 een arrest velde tot bevestiging van de intrekking van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 28 oktober 2009 een nieuwe asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 3 december 2009, dat deze op 17 december 2009 werd ingetrokken, dat er op 17 december 2009 een nieuwe beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken. Overwegende dat de betrokkene op 27 mei 2010 een derde asielaanvraag indiende. Overwegende dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat hij geen contact heeft met vrienden of familieleden en hij expliciet verklaart dat hij geen nieuwe documenten kan voorleggen. Overwegende dat de betrokkene ingaat op de reden die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag de mogelijkheid had uiteen te zetten waarom hij zijn land van herkomst verlaten zou hebben. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging

*in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.
De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.”*

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan.

“Schending van de artikelen 51/8 en 71/5 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Manifeste beoordelingsfout

1. Verzoeker heeft een asielaanvraag ingediend als Z. A (...).

Verweerder is nu reeds meer dan één jaar formeel op de hoogte van verzoekers echte naam. Toch blijft de bestreden beslissing zijn alias vernoemen!

Verzoeker heeft thans de bestreden beslissing in ontvangst genomen ondertekenend met zijn echte naam: Z. A. (...).

De bestreden beslissing schendt hiermee niet alleen het zorgvuldigheidsbeginsel, maar strikt genomen is er een beslissing betekend aan verzoeker die een andere persoon behelst.

Verzoeker vordert dat om deze reden de bestreden beslissing hem betekend nietig wordt verklaard.

2. Verzoeker kan niet akkoord gaan met de motivering van de beslissing die door het Ministerie genomen is:

Dat deze motivering niet kan beschouwd worden als een precieze, adequate en pertinente motivering van een bevestigende beslissing; welke besluit tot het niet in overweging nemen van een asielaanvraag, wat toch vrij ernstig is.

Dat verzoeker hierdoor rechtstreeks in diens belangen is geraakt.

Dat thans een (onwettige) beslissing van niet in overwegingname voorligt, die in feite een beslissing nopens de gegrondheid van de asielaanvrager is, maar waartegen, door de kwalificatie als een beslissing nopens de ontvankelijkheid, geen onderzoeksmogelijkheid openstaat bij het Commissariaat Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen.

Dat door de bestreden beslissing aan verzoekers een mogelijkheid tot onderzoek wordt ontnomen en verzoeker hierdoor rechtstreeks in diens belangen raakt.

Dat verzoeker genoegzaam zijn afkomst heeft aangetoond. Dat verzoeker een subjectief element vrees heeft aangetoond.

3. Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; de artikelen 71/5, 51/8 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat de asielaanvraag van niet in overweging dient genomen te worden omdat ze volgens het verwerende partij geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dit zonder afdoende motivering en zonder voldoende inhoudelijke toetsing naar verzoekers vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, bij een terugkeer naar het land van herkomst.

De verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de gegronde vrees die mijn verzoekende partij heeft voor zijn leven.

De verzoeker kan niet akkoord gaan met de verwerping van zijn asielverzoek onder meer om de onderstaande redenen.

Mijn verzoekende partij is ervan overtuigd is dat zijn leven in gevaar is in zijn land van herkomst.

Dat hij niet alleen vanuit zijn uitgebreide persoonlijke ervaring spreekt, doch dat ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in zijn land nog steeds ernstige misbruiken bestaan.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Dat de beslissing van verweerder nergens afdoende motiveert waarom verzoekers argumenten en de actuele situatie in zijn land geen nieuwe omstandigheden uitmaken.

Dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt.

Dat verweerder stelt in zijn beslissing dat

- het relaas over de gegrond vrees over de bekendmaking van zijn ware identiteit;*
- de militaire kaart;*
- het diploma en schoolattesten;*
- de aanbevelingen van kennissen die wensen als getuige opgeroepen te worden;*
- het verzoek tot uitlevering van de Russische Federatie dit alles geen nieuwe gegevens zijn.*

Dat verweerder ten onrechte meent dat verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag deze elementen had kunnen inroepen.

Dat verweerder voorbijgaat aan de ernst van deze zaak ... dat de Russische Federatie niet terugdeinst om gefabriceerde veroordelingen en verdachtmakingen te gebruiken om Tsjetsjeense rebellen te laten overbrengen naar USSR.

Dat minstens en strikt juridisch de getuigen nieuwe elementen zijn! Dat deze mensen heel goed op de hoogte zijn van het persoonlijke risico die zij dragen maar dat zij evenzeer weten dat wanneer verzoeker aan de USSR wordt uitgeleverd zijn leven ernstig in gevaar is.

Dat door deze onzorgvuldige beslissing van verweerder deze gegronde vrees voor vervolging niet kan onderzocht worden door het CGVS.

Zodat artikel 51/8 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geschonden is.

Dat door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt.

Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is.

Terwijl dit aanleiding heeft tot een bevel om het grondgebied te verlaten.

Zodat artikel 71/5 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen geschonden is.

Dat dergelijke motiveringen uiteraard niet afdoende zijn. Dat de bevoegdheid in deze niet zorgvuldig werd gehanteerd.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende en correcte wijze is gebeurd."

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoeker niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven van de bestreden beslissing. Verwerende partij is van mening dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij deze kritiek. Verwerende partij stelt dat de formele motiveringsplicht, vevat in de artikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert geen ander doel heeft dan de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verwerende partij stelt dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen is omkleed, daar zowel de juridische als de feitelijke grondslag zijn vermeld. Bovendien blijkt bij lezing van de bestreden beslissing genoegzaam de inhoud ervan zodat de bestreden beslissing aan verzoeker voldoende inzicht verschaft om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken en daarmee het doel is bereikt dat met de formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Verwerende partij is van mening dat de bestreden beslissing afdoende werd gemotiveerd en dat de uiteenzetting van verzoeker hieraan geen afbreuk kan doen. Verwerende partij laat gelden dat uit de motivering van de bestreden beslissing, alsook uit de stukken van het administratief dossier, afdoende blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie-

en asielbeleid geheel terecht heeft besloten om de derde asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen. Verwerende partij meent dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid daarbij heeft gehandeld binnen de hem toebedeelde bevoegdheid en conform de ter zake relevante rechtsregels, artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet inclusief. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid handelde volgens verwerende partij tevens na grondig onderzoek van de elementen die de situatie van verzoeker daadwerkelijk kenmerken. Bij een theoretische uiteenzetting betreffende artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en betreffende het begrip "nieuwe gegevens" in de zin van voormeld artikel, wijst verwerende partij erop dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht. Waar verzoeker beweert dat in de bestreden beslissing nergens wordt gemotiveerd waarom de actuele situatie in verzoekers land van herkomst geen nieuwe omstandigheden uitmaken en waar verzoeker stelt dat voorbij wordt gegaan aan de ernst van de zaak, laat verwerende partij bij citering van de bestreden beslissing gelden dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt uiteengezet om welke redenen de asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Vervolgens merkt verwerende partij op dat verzoeker in zijn verzoekschrift allerlei elementen zoals een diploma, schoolattesten, en dergelijke opsomt, doch dat deze niet worden vermeld in de bestreden beslissing van 2 juni 2010. Verwerende partij duidt erop dat verzoekers beschouwingen duidelijk feitelijke grondslag missen en geen afbreuk doen aan de motivering van de bestreden beslissing. Betreffende de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel herhaalt verwerende partij dat verzoekers beschouwingen niet meer dan vage, ongestaafe en niet ernstige beweringen zijn die niet kunnen worden aangenomen en dat nergens blijkt dat de bestreden beslissing wat de feiten, noch wat de beslissing zelf betreft, in strijd kan worden geacht met het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.3. In de repliekmemoire repliceert verzoeker het volgende.

"Dat verweerster onomwonden stelt dat "de bestreden beslissing genoeg met redenen is omkleed, aangezien daarin zowel de juridische grondslag als haar feitelijk grondslag zijn vermeld".

Echter laat verweerster na te repliceren op enkele formele en fundamentele argumenten ingeroepen in het verzoekschrift.

Verzoeker heeft in september 2009 zijn ware identiteit bekend gemaakt. Hierdoor werd zijn vluchtelingenstatus door het CGVS ingetrokken. Sedert dien probeert verzoeker gehoor te krijgen onder zijn echte naam... dewelke verweerster niet lijkt te aanvaarden.

Verzoeker is zelfs veroordeeld geweest omdat hij een valse naam heeft gedragen. Verweerster is hiervan op de hoogte gezien zij in haar nota met opmerkingen naar deze veroordeling verwijst.

De bestreden beslissing bevat verkeerde identiteitsgegevens. Met andere woorden wordt een beslissing aan verzoeker betekend dewelke geen betrekking heeft op hem zelf.

Duidelijk heeft verweerster haar zorgvuldigheidsverplichting geschonden."

Voor het overige volhardt verzoeker in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

3.4. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel 71/5 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze hij deze bepaling geschonden acht. Tevens wijst de Raad erop dat voornoemd wetsartikel niet bestaat, waardoor de opwerping ervan tevens juridische grondslag mist. Het enig middel is, in zoverre verzoeker de schending van artikel 71/5 van de Vreemdelingenwet opwerpt, onontvankelijk.

3.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen nieuwe elementen heeft aangebracht die betrekking hebben op feiten of gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure, dat hij geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem

betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

3.6. In de mate waarin verzoeker verder in zijn middel betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is en de bijkomende elementen die door verzoeker werden aangebracht niet in rekening worden genomen, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. de nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen. Dit is het determinerend motief waarom de derde asielaanvraag van verzoeker niet in overweging werd genomen.

3.7. Verzoeker uit kritiek op het feit dat zijn asielaanvraag niet in aanmerking wordt genomen omdat deze geen verband houdt met de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van

Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, (hierna: Conventie van Genève). Verzoeker is van mening dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is en dat er niet voldoende rekening is gehouden met, noch voldoende inhoudelijke toetsing is gebeurd naar, zijn gegronde vrees voor vervolging en voor zijn leven bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker brengt in het verzoekschrift bij dat, uit zijn uitgebreide persoonlijke ervaring en ook uit de hedendaagse situatie blijkt hoe in zijn land nog steeds ernstige misbruiken bestaan. Verzoeker uit kritiek op het feit dat verwerende partij nergens afdoende motiveert waarom verzoekers argumenten en de actuele situatie in zijn land van herkomst geen nieuwe omstandigheden uitmaken. Verzoeker stelt dat hij zijn afkomst en een subjectief element van actuele vrees genoegzaam heeft aangetoond. Verzoeker uit hierbij tevens kritiek op het feit dat verwerende partij stelt dat hij het relaas over de gegronde vrees over de bekendmaking van zijn ware identiteit, de militaire kaart, het diploma en schoolattesten, de aanbevelingen van kennissen die wensen als getuige te worden opgeroepen en het verzoek tot uitlevering van de Russische Federatie, reeds tijdens zijn eerste asielaanvraag had kunnen invoeren en dat voornoemde elementen geen nieuwe gegevens zijn. Verzoeker houdt voor dat verwerende partij voorbij gaat aan de ernst van de zaak en dat de Russische Federatie niet terugdeinst om gefabriceerde veroordelingen en verdachtmakingen te gebruiken om Tsjetsjeense rebellen te laten overbrengen naar de USSR. Verzoeker meent tevens dat minstens de getuigen nieuwe elementen zijn. Verzoeker stelt tenslotte nog dat een *“(onwettige) beslissing van niet inoverwegingname voorligt, die in feite een beslissing nopens de gegrondheid van de asielaanvrager is, maar waartegen, door de kwalificatie als een beslissing nopens de ontvankelijkheid, geen onderzoeksmogelijkheid openstaat bij het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen”*. Verzoeker voert aan dat hem een mogelijkheid tot onderzoek werd ontnomen.

3.8. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift voor het overige niet ingaat op de specifieke motivering van de bestreden beslissing. Er dient opgemerkt te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu* oordeelde dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen en dat dit het determinerend motief is waarom de derde asielaanvraag van verzoeker niet in overweging werd genomen. Het verzoekschrift geeft op geen enkele wijze enige concrete aanduiding welke aangebrachte gegevens om welke reden als “nieuw gegeven” moeten beschouwd worden. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan om voornoemd determinerend motief, dat steun vindt in het administratief dossier, te weerleggen. Verzoeker somt in het verzoekschrift enkel de volgende elementen op: het relaas over de gegronde vrees over de bekendmaking van zijn ware identiteit, de militaire kaart, het diploma en schoolattesten, de aanbevelingen van kennissen die wensen als getuige te worden opgeroepen en het verzoek tot uitlevering van de Russische Federatie. Er dient echter opgemerkt te worden dat uit de stukken van het administratief blijkt dat verzoeker deze elementen reeds ter gelegenheid van zijn tweede asielaanvraag heeft voorgelegd, doch niet naar aanleiding van onderhavige derde asielaanvraag, zodat verzoeker zich in het kader van huidig beroep niet dienstig kan beroepen op voormelde elementen als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Te meer daar verzoeker ter gelegenheid van voorliggende derde asielaanvraag zelf het volgende heeft verklaard: *“Ik heb al alle mogelijke documenten voorgelegd op mijn vorige asielaanvragen. Ik kan u hierdoor geen nieuwe documenten meer voorleggen”*. Hetzelfde geldt waar verzoeker hierbij stelt dat de getuigen nieuwe elementen zijn. Verzoeker heeft deze brieven reeds voorgelegd in de stukkenbundel naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag, zoals blijkt uit het administratief dossier.

Er wordt nog opgemerkt dat in zoverre verzoeker met zijn betoog kritiek uit gericht tegen de niet in het geding zijnde afwijzing van de vorige asielaanvragen, deze kritiek niet pertinent is als argument om de wettigheid van de thans bestreden beslissing te betwisten.

3.9. Verder blijkt niet uit het administratief dossier en/of uit het verzoekschrift dat verzoeker ter gelegenheid van zijn derde asielaanvraag elementen heeft aangebracht die wijzen op gegevens betreffende de actuele situatie in zijn land van herkomst, zodat verwerende partij er niet toe gehouden is de actuele situatie in zijn land van herkomst verder te onderzoeken, temeer daar verzoeker reeds een beroep heeft ingediend en de Raad, omtrent verzoekers eerste asielaanvraag, bij arrest nr. 32 296 van 30 september 2009 reeds bevestigde dat de vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen omtrent het gebruik van een valse naam en het aantreffen van tegenstrijdigheden aangaande de redenen van zijn vertrek uit zijn land steun vinden in het administratief

dossier. Zo wordt gesteld dat de uitleg van verzoeker omtrent het aanhouden van een valse identiteit niet wordt aanvaard, dat de bewering dat verzoeker wegens slechte ervaringen in zijn thuisland ook wantrouwen koesterde ten opzichte van de Belgische asiendiensten niet wordt aangenomen, dat duidelijk blijkt dat verzoeker nadat hem de vluchtelingenstatus werd toegekend geen enkele poging heeft ondernomen om zijn ware identiteit bekend te maken, dat verzoeker tijdens zijn verhoor bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van de eventuele intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus halsstarrig zijn valse identiteit bleef volhouden, dat verzoeker slechts bij een verhoor door de gerechtelijke politie toegeeft in werkelijkheid Z.A. te heten, dat het (blijvend) gebruik van een valse identiteit, als wezenlijk element van de staat van de persoon, in wezen een valse verklaring is die de intrekking van de vluchtelingenstatus rechtvaardigt, dat verzoeker in het kader van zijn asielaanvraag in 2002 verklaarde meegenomen te zijn naar een Russische basis waar hij werd mishandeld, dat verzoeker tijdens voormeld verhoor door de gerechtelijke politie gewag maakte van moeilijkheden met de Russische politie omwille van zijn hoge functie bij de douane in Tsjetsjenië, dat verzoeker bij hoger vermeld verhoor bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van de eventuele intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus afstand doet van voormelde bewering omtrent zijn hoge functie en verklaart gevlucht te zijn uit een filtratiekamp, dat verzoeker in de procedure voor de Raad aangeeft dat hij wordt gezocht als commandant van een rebellengroep, dat aan verzoekers leiderschap van de rebellen als reden van zijn opgespoord zijn geen geloof wordt gehecht, dat verzoeker in Rusland werd veroordeeld tot levenslange opsluiting wegens moord en illegaal wapenbezit, dat verzoeker op de hoogte was dat er een uitleveringsverzoek tegen hem loopt, dat een vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet wordt aangenomen daar aan de feiten die de Russische overheden lastens verzoeker weerhouden een louter gemeenrechtelijk karakter wordt toegekend en aan verzoekers bewering dat het gefabriceerde veroordelingen van de Russische autoriteiten betreft geen geloof wordt gehecht, dat aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen omtrent zijn bevelvoederschap als commandant van een rebellengroep, er bijgevolg geen aanwijzing is om verzoeker onder te brengen in de groep *“Tsjetsjenen met een verleden”* die een risico lopen wanneer ze terugkeren uit Europa en dat verzoeker evenmin de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend. Dienvolgens kan verzoeker het argument betreffende de actuele situatie in zijn land van niet dienstig aanvoeren.

3.10. Waar verzoeker erop duidt dat hij zijn derde asielaanvraag heeft ingediend onder zijn ware identiteit, zijnde Z.A, en waar verzoeker kritiek uit op het feit dat de bestreden beslissing zijn *alias* vernoemt, dat verwerende partij op de hoogte was van zijn ware identiteit en dat hem aldus een beslissing werd betekend die een andere persoon behelst, dient opgemerkt te worden dat hoewel in de bestreden beslissing het volgende wordt vermeld: *“Overwegende dat de persoon die verklaart te heten M.B. (...)”*, dit verwerende partij bezwaarlijk ten kwade kan worden geduid daar dit op de valse verklaringen van verzoeker zelf berust. Bovendien dient opgemerkt te worden dat een dergelijke materiële vergissing geenszins aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Voorts blijkt nergens dat verwerende partij bij het voorbereiden van het dossier en bij het nemen van de beslissing ervan is uitgegaan dat het te dezen over een andere persoon zou gaan dan over verzoeker. Noch toont verzoeker dit bij het uiten van voormelde loutere stelling aan.

3.11. Waar verzoeker stelt dat verwerende partij voorbij gaat aan de ernst van de zaak en dat de Russische Federatie niet terugdeinst om gefabriceerde veroordelingen en verdachtmakingen te gebruiken om Tsjetsjeense rebellen te laten overbrengen naar de USSR, dient opgemerkt te worden dat verzoeker zich met het voorgaande beperkt tot loutere beweringen die op geen enkele wijze gestaafd worden, en dus niet afdoende zijn om het determinerende motief in de bestreden beslissing, namelijk dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen, te ontkrachten.

3.12. Noch in zijn verzoekschrift noch in zijn repliekmemorie toont verzoeker aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van zijn derde asielaanvraag is uitgegaan van de verkeerde feitelijke gegevens, deze niet correct zou hebben beoordeeld of op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat de derde asielaanvraag niet in overweging kon worden genomen. Verzoekers blote affirmaties en theoretische beschouwingen omtrent de geschonden bepalingen en zijn opmerkingen over de toestand in zijn land, kunnen geen aanleiding geven tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing steunt derhalve op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is of dat er een manifeste appreciatiefout plaatsvond. De schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kan evenmin worden aangenomen.

3.13. Waar verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt opgemerkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris met toepassing van voormeld beginsel zijn beslissingen zorgvuldig dient voor te bereiden en deze dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

3.14. Waar verzoeker voorhoudt dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich “in feite” over de grond van de derde asielaanvraag heeft uitgesproken, kan deze stelling niet teruggevonden worden in de bestreden beslissing nu deze oordeelt dat verzoeker geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zodat de asielaanvraag niet in overweging kon genomen worden bij gebreke van het bestaan van nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker vervolgens aanvoert dat hem een mogelijkheid tot onderzoek wordt ontzegd, daar door de bestreden beslissing geen onderzoeksmogelijkheid meer open staat bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wordt vooreerst herhaald dat de bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris zich in geval van meervoudige asielaanvragen overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. Uit voorgaand onderzoek is gebleken dat de gemachtigde van de staatssecretaris terecht heeft overwogen dat verzoeker ter gelegenheid van zijn derde asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbracht. Vervolgens merkt de Raad tevens op dat een afgesloten onderzoek van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van de Raad reeds heeft aangetoond dat verzoeker niet in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de subsidiaire beschermingsstatus. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam immers op 2 september 2009 de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 32 296 van 30 september 2009. Bijgevolg heeft verzoeker reeds vroeger, ter gelegenheid van zijn eerste asielaanvraag, de mogelijkheid gehad om tegen een weigering in beroep te gaan.

Ten overvloede merkt de Raad op dat een eventueel tweede onderzoek van dezelfde asielaanvraag kan worden afgewezen, zonder dat hiermee aan de betrokkene het recht op een effectief rechtsmiddel ontzegd wordt (G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, in M.-C. FOLETS, Ph. DEBRUYCKER, S. LUST, D. VANHEULE (eds.), *Migratie- en migrantenrecht deel 12 Recente ontwikkelingen - Europa in het vreemdelingenrecht/Actualia in het vreemdelingenrecht*, Brugge, Die Keure, 2007, (353) 375, nr. 22).

3.15. In zoverre verzoeker hierbij de schending van de rechten van verdediging aanvoert, stelt de Raad vast dat hij nalaat uiteen te zetten op welke wijze deze geschonden werden door de bestreden beslissing. Ten overvloede wijst de Raad erop dat de behandeling van een asielaanvraag volgens een administratieve en niet volgens een jurisdictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet en kunnen derhalve in dit verband niet dienstig opgeworpen worden.

3.16. Waar verzoeker de schending aanvoert van “*de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur*”, dient opgemerkt te worden dat het niet aan de Raad toekomt om te raden of te specificeren waarop verzoeker hierbij duidt. Daar verzoeker nalaat op concrete wijze aan te tonen welke rechtsregels of beginselen hij op welke wijze geschonden acht, is dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk.

Het enig middel mist deels juridische grondslag en is, in die mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. WELLENS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. WELLENS

A. DE SMET